

כו', וגם דעת ל' שבירה שנעשה שבירת החומריות דנה"ב ע"י ההתבוננות בזה איך דהוי' הוא האלקים ואין עוד כו'.

קיצור. אך הדביקות דבחי' כח הוא בדרך התחדשות, שמתעלם במקורו ועי"ז מתחדש ממקורו, וכמו התחדשות השכל ע"י ההתעלמות בשינה, והו"ע רצו"ש, ולכן הוא בבחי' כח נעלם, אך הדביקות היא בעצמות אוא"ס, ובטובו מחדש, דגילוי ההעלם רק הארה, וכח הוא עצמי, ולעתיד יתגלה. וזהו למען דעת כי הוי' הוא האלקים יחוד בחי' כח הגילוי וכח הנעלם, אין עוד בחי' רשימו שהוא בחי' עצמי, ולמען דעת היינו שמושג, וגם שע"ז הוא שבירת הקלי' והחומריות דנה"ב.

בס"ד. שמע"צ, העת"ר

ביום השמיני עצרת תהי' לכם כו', הנה שמע"צ הוא רגל בפ"ע לענין פז"ר קש"ב, ובפ' ראה כשחושב השלש רגלים כתי' גבי חה"ס שבעת ימים תחוג כו' דשמע"צ הוא חג בפ"ע. וצ"ל מה"ע דהעצרת של סוכות הוא רגל בפ"ע. ומפני מה הוא ביום השמיני דוקא דהרי עצרת של פסח הוא ביום השביעי וכמ"ש וביום השביעי עצרת כו', ועצרת של סוכות הוא ביום השמיני דוקא. גם צ"ל מה שעושין שמח"ת בשמע"צ מהו השייכות דשמחת התורה לשמע"צ. ולהבין כ"ז ילה"ק משנת"ל בפ' אלקי המלך שהוא ל' כח דהיינו כח האלקי שבא בבחי' כח הפועל בהנפעל שזהו בחי' כח נעלם כו', והוא ג"כ ל' אלקות דבחי' כח למעלה הוא שאינו עושה שינוי והוא בבחי' דביקות במקורו, רק שהדביקות הוא בבחי' התחדשות כו', ולכן הוא בבחי' כח נעלם כו'.

והנה (שלה) בכדי שיהי' בחי' אלקי המלך צ"ל ע"י ריבוי צמצומים כו', דלבד זאת שצ"ל מיעוט וצמצום בירידת ההשתל' עד שיהי' התגלות הרצון להתהוות העולמות כו', שזהו בבחי' האין המקור ליש (דהיינו בחי' המל' כמו שהיא באצי' כו' כמשנת"ל פ' שכ"ח), דבכדי שיהי' בחי' אין ליש דהיינו בחי' רצון להוות כו' צ"ל לזה ההשתל' דע"ס דאצי' שהוא מיעוט האור ממדרי' למדרי' עד שיהי' התגלות הרצון הנ"ל, הנה בכדי שיהי' בחי' אלקי המלך בחי' כח הפועל בנפעל צ"ל לזה כמה צמצומים, כמ"ש כבוד מלכותך יאמרו וגבורתך ידברו וכתבי להודיע לבנ"א גבורותיו וכבוד הדר מלכותו דבכדי שיהי' בחי' המלוכה להיות מקור למציאות העולמות צ"ל ע"י גבורות וצמצומים, וכידוע דבנין המל' הוא מהגבורות דוקא כו'. ובפרטיות יש ג' מיני גבורות במל', הא' בחי' ה"ג הנמשכים במל' לצורך בנינה, ובזה גופא יש ב' בחי' צמצומים, הא' לצורך עצמה

(ע)

והב' לצורך ההשפעה בבי"ע כו'. והענין הוא דהנה בחי' מל' הוא בחי' דבור העליון שבא בריבוי התחלקות בצירופים שונים שהן כחות פרטיים להוות כל פרטי הנבראים כו' וכמשנת"ל פ' הנ"ל, וכמו שאנו רואים בהנבראים שיש בהם ריבוי פרטים עד אין שיעור והן בכללם ד' מיני דצח"מ שמתחלקים לריבוי גדול מאד בכל חלקי דצח"מ כו', שכ"ז הוא מבחי' דבור העליון דמל' שבא בריבוי צירופים כו'. והנה עד"מ בקול ודבור האדם למטה הרי הקול היוצא מהבל הלב ששם משכן המדות הוא פשוט ואין בו התחלקות כלל, ועם היות שהוא מורכב מאמ"ר כידוע מ"מ ה"ז הרכבה פשוטה עדיין שאינו בא בהתחלקות כו', וע"י ההרכבה הוא רק שבא בבחי' קלא דאשתמע כו', כי יש קול פנימי דלא אשתמע כלל שעז"נ אין אומר ואין דברים כו', והוא להיות שהקול בא מהבל הלב ששם משכן המדות ומהתפעלות והתעוררות המדות בא הקול (שא"א להיות דבור בלא מדה כו' וכמ"ש במ"א), וכפי אופן המדות כן הוא הקול היוצא מהם כו'. וקלא דמשתמע הוא שבא מהתפעלות המדות בבחי' התפעלות מורגשת והן חיצוניות המדות כו' שהקול בא ג"כ במורגש כו', ומבחי' פנימיות המדות הבלתי מורגשים עדיין כו' וכמו מדות שכליים שמכוסים ונעלמים בשכל, דכמו"כ יש גם במדות שמאיר עליהם אור השכל והן גדלות המדות שמתעוררים ממילא מן השכל כו' וכמ"ש במ"א, ונת"ל דמדות אלו בלתי מורגשים כו', ע"כ גם הקול הוא בבחי' קלא דלא אשתמע כו' (ובמ"א מבו' דקלא דלא אשתמע הוא הקול שא"א לבוא בדבור כלל והוא שבא מעומק פנימיות הנפש, וכמו הצעקה פשוטה מעומקא דלבא דבע"ת שהוא קול פשוט שא"א לבוא בהתחלקות בדבור כו', ובזה גופא יש קלא פנימאה יותר והו"ע צעק לבם שאינו בא גם בצעקת הקול כו' וכמשנת"ל ומבו' במ"א), אבל הקול הנשמע ה"ה קול פשוט שאין בו התחלקות כו'. ומ"מ לפעמים בא הקול בקול שמחה ולפעמים בקול עצב, וכמו קול ענות גבורה וקול ענות חלושה כו', וזהו אינו מצד הקול בעצם רק מצד הרוח חיים שבו אם הוא בשמחה או בעצבות כו', וצ"ל שגם בהקול הוא בא בהתגברות יסוד א' מהרכבת הג' יסודות שבו, אם מהתגברות האש או מהתגברות המים כו' וע"י יסוד הרוח הוא בקול ממוזג וממוצע כו', וכן גם גילוי הקול או העדר הגילוי שבו הוא ג"כ מהרכבת אמ"ר שבו, וכמו ניחר גרוני שזהו ע"י התגברות יסוד האש והתגלות הקול הוא מיסוד המים כו', וכן קול עב או קול דק הוא מצד היסודות איזה יסוד הוא בהתגברות כו' ועכ"ז הרי הקול בעצם הוא קול פשוט כו', וגם כמו שבא באותיות הדבור שהאותיות מחלקות ומפרידות אותו בהברות מחולקות שונות זו מזו, הרי הקול הוא פשוט ובלתי מוגבל בעצם רק מה שמצטייר בצירורים שונים בהברות השונות כו', אבל בעצם מהותו הרי בהברה זו הוא אותו הקול ממש שבהברה אחרת כו', וגם אין הקול נפסק לעולם עד שגם הדבור יכול להיות לעולם וגם אם יחי' האדם אלף שנה יהי' הדבור בו כו' (ורק מחלישות גופו יכול להיות מניעת הדבור אבל מצד הקול אין מניעה כו'), ומ"מ הרי בא הקול בהתחלקות רבות בדבור שנחתך ונחלק לחלקים רבים מובדלים זמ"ז, וכמו כשצריך לומר אות א' הרי נמשך הקול רק לאות א' לבד ובהכרח שיפסק חלק מהקול פשוט להברת אות א' לבד וכן לאות ב' כו', וזהו בדבור דוקא מפני שההתגלות הוא הדבור כו', דדבר שאינו מתחלק בעצם הנה כשמתלבש באיזה כח

קיצור. והדוגמא למעלה בדבור העליון דמל' מקור הנבראים, והקול הוא ההמשכה מבחי' ז"א שמורכב מאמ"ר חג"ת, והיא הרכבה פשוטה דהע"ס דאצי' אינם בבחי' התחלקות, וזהו ל' בחינה דכמו בחינת הכסף שמורה כמה יש כסף וכמה פסולת והכל ביחד, וכמו"כ באצי' הגם שיש מדרי' הכל הוא בבחי' אחדות, ובכדי שיתלבש בבחי' מל' צ"ל צמצום הא' שיתעלם הפנימיות והוא לצורך עצמה להיות בחי' מלוכה בחי' התנשאות, דלמעלה המלוכה קודם להעם, ובחי' מל' נאצלה בבחי' נקודה א' בחי' כתר מל' (ובשרשו הוא בחי' הרצון דאנא אמלוך חיצוניות המל' ובאצי' הוא כתר מל', ולכן נש"י ממשיכים זאת), ובכדי שיהי' בנין המל' באצי' גופא זהו צמצום הא', וההתעלמות היא ע"י ההתנשאות. וצמצום הב' הוא להיות ההתחלקות בריבוי צירופי אותיות בחיצוניות המל' היורדת לבי"ע, שזהו לצורך ההשפעה.

ויש (שלז) עוד בחי' **ה"ג שניים** שניתנים ביסודה והן אינם בתמידות רק לפעמים דהיינו כשצריך לעשותה כלי לקבל הגילוי מלמעלה והוא להיות יחוד קוב"ה ושכינתא דהיינו להיות במל' בחי' גילוי אוא"ס כו', וענין ה"ג אלו הוא לעורר בחי' המל' בבחי' תשוקה ברשפי אש לעלות למעלה שעי"ז נעשית בבחי' כלי לקבל כו', וזהו שניתנים ביסודה דיסוד דנוק' הוא בחי' ההתקשרו' של המקבל אל המשפיע לקבל השפע כו', וענין עשיית הכלי היינו להיות בבחי' כלי ריקן שהו"ע ביטול הישות ולהיות בבחי' תשוקה וצמאון לעלות כו', דהנה בחי' המל' כשיורדת לבי"ע ונעשה בבחי' משפיע לבי"ע הרי נעשית בבחי' יש כו'. וזהו שאמרז"ל דוד לא הוה לי' שנין שזהו מפני בחי' הישות כו', דהנה כלי לחיות הוא בחי' ביטול דוקא, ולכן עיקר האור והחיות הוא בבחי' חכ' לפי שהחכ' היא בחי' אין ומ"ה כו', אבל מל' שהיא בחי' יש אינו מאיר בה האור והגילוי כו', והיינו בבחי' המל' כמו שיורדת לבי"ע כו', וכמו עד"מ התלמיד היושב לפני רבו ה"ה בבחי' ביטול אל הרב ועי"ז הוא כלי לקבל (וכמשנת"ל פ' רצ"ד ענין הכנת הכלי כו'), וכאשר הוא שונה עם תלמידים קטנים ממנו הוא בבחי' יש ודבר וא"א לו להיות בבחי' מקבל ולקלוט השפע שנית מרבו עד שיבטל ישותו ויהי' כלי ריקן כו', וכענין ר"ז צם מאה תעניתא כו', וז"ע ה"ג הנ"ל לפעול בחי' הביטול כו', ושתהי' בבחי' רצוא לעלות למעלה וכמו למען יזמרך כבוד ולא ידום נהו"ת קארי תדיר לנהו"ע כו' (וביטול הישות והצמאון הכל הוא ענין א' והא בהא תליא כו'), ועי"ז היא עולה באצי' ומקבלת שם האורות דאצי' כו', וזהו שלפעמים אמרו דוד לא הוה לי' שנין ופעמים כתי' דוד מלך ישראל חי וקיים, אך דבחי' המל' כשיורדת לבי"ע אינו מאיר בה האור וזהו דלא הוה לי' שנין כו', וכשהיא באצי' ומאיר בה האורות דאצי' היא בבחי' חי וקיים כו' (וי"ל דמ"ש דוד מ"י חו"ק הוא בחי' המל' כמו שהוא בבחי' אספה"מ שנת"ל פ' שכ"ד, ולפי מה שנת' שם י"ל שזהו בבחי' בנין המל' באצי' הנ"ל יעו"ש). וזהו ה"ג השניים לעשותה כל כו'. וי"ל שזה"ע משכני אחריך נרוצה שנא' משכני ל' יחיד דקאי על בחי' מל' כשיורדת לבי"ע ופי' משכני ע"י הגילוי מלמעלה להיות בחי' העלאה כו', ובמד"ר דקאי על בהמק"ד כו', ובמקדש כתי' מקדש אד' כוננו ידיך שהו"ע עשיית הכלי להיות בבחי' כלי ריקן כו' וכמ"ש במ"א. **ויש ה"ג שלישיים** שהן לצורך הולדה, והענין

ה"ג

ה"ג

הוא כמ"ש בפע"ח דתיקון המל' הוא מר"ה עד שמע"צ, ובר"ה נמשך בה ה"ג לצורך בנינה דהיינו שיהי' שייך ענין המלוכה והו"ע שתמליכוני עליכם כנ"ל, וביוה"כ נמשכים ה"ג ביסודה והן לצורך העלי' כו', וכנודע דביוה"כ הוא עליית המל' עד שבנעילה העלי' היא בבחי' פנימיות עתיק כו', ובשמע"צ הוא היחוד והוא לצורך הולדת נשמות כנודע, והיינו דכשנעשית בבחי' כלי אז נמשך הגילוי מלמעלה והו"ע ה"ג השלישיים, דז"ע מוריד הגשם דאומרים בשמע"צ שהגשמים יורדים בגבורה כו', וידוע דגבורה זו היא בבחי' תגבורת האור והחיות כו' והוא להיות בחי' גילוי אוא"ס בבחי' מל' גם בבחי' חיצוניות המל' ולהיות הגילוי בבי"ע כו'. והענין הוא דהנה קבלת המלוכה הוא שממשיכים בחי' כתר מל' העיקר הכוונה הוא להיות גילוי בחי' פנימיות המלוכה והוא שיהי' התגלות המלוכה גם למטה בבי"ע כו', וזהו שאנו מבקשים מלך על העולם כולו בכבודך והופע בהדר גאון עוזך כו', וזהו ע"י קבועמ"ש דר"ה מעומק ופנימיות הנפש וכן ע"י התשובה מעומקא דליבא כו', וההמשכה היא בשמע"צ דאז הוא בחי' הקליטה שנקלט האור והגילוי במל' למעלה ובנפש למטה להיות הגילוי כל השנה כו'. ובעבודה בר"ה זמן קבועמ"ש שאין בזה גילוי אור דמוחין ומדות רק לקבל עליו עול מלכותו ית' להיות מסור ונתון לאלקות להיות משועבד אליו ית' כו', רק דקבועמ"ש דר"ה הוא מפנימיות הנפש בהזת כל עצמותו כו' וכמ"ש במ"א, וביוה"כ הוא זמן התשובה והו"ע עשיית הכלי והן בב' המדרי' דתשו"ת ותשו"ע כו', והיינו להתמרמר בנפשו על כל עניניו אשר לא לה' המה ויגיעו הדברים לעומק ופנימיות נפשו שיתחרט באמת בעקירת כל הרצונות באמת שזה"ע הוידוים שאומרים ביו"כ כו' ולשוב אל ה' בכל לבו ונפשו ברצון וחפץ פנימי כו', לך אמר לבי בקשו פני כו' ממעמקים קראתיך מעומק ופנימיות נפשו כו', והוא כנ"ל שצ"ל ביטול הישות והרצוא כמו"כ הו"ע תשו"ת ותשו"ע כו', אך בתשובה זהו שמתבטל בכל עצמותו ונמשך בדרך ממילא לעצמות א"ס ב"ה כו', והגילוי מזה הוא בחג הסוכות ועיקר הגילוי הוא בשמע"צ בבחי' קליטה פנימיות, והו"ע שמחת התורה שהיא גילוי בחי' פנימיות ועצמות א"ס ב"ה כו'.

קיצור. וה"ג שניים הן שניתנים ביסודה לעשותה כלי להיות בבחי' רצוא ולקבל את הגילוי, דכשירדת בבי"ע היא בבחי' יש, וזהו דדוד לא הוי לי' שנין, וע"ז היא הגבו' לעוררה לעלות לאצו' ומקבלת שם האורות דאצו', והו"ע דוד מ"י חי וקים. וה"ג שלישים הן לצורך הולדה, ובר"ה הוא בנין המל' והכוונה שיהי' גילוי פנימיות המלוכה, והו"ע קבעמ"ש בהזת פנימיות נפשו, וביוה"כ עשיית הכלי ע"י התשובה, ובשמע"צ היחוד להולדת נשמות שהו"ע מוריד הגשם.

שלח) וכמו"כ בכל השנה יש ג"כ ג' בחי' גבורות הנ"ל וכמ"ש בפע"ח שער הלולב פ"ד, ובעבודה ה"ג הראשונים הו"ע קבועמ"ש לעשות כל מה שהוא רצה"ע בועשה טוב, והעיקר הוא הכפי' בקיום המצות ובעסק התורה כו', וכמו בצדקה ביותר מכפי טבעו ורגילותו כו', וכן בלימוד התורה ביותר מכפי הרגילות, וכמו אם הי' רגיל לקרות דף א' יקרא ב' דפים פרק א' יקרא שני פרקים כו', וכן הכפי' בהחושים דראי' ושמיעה כו' להיות עוצם עיניו מראות ברע ואוטם